

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **R. K.**, proti žalovaným **1) Úřad práce České republiky**, krajská pobočka v Ostravě, kontaktní pracoviště Odry, se sídlem Odry, Nádražní 670/30 a **2) Ministerstvu práce a sociálních věcí** se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1, o žalobě proti rozhodnutím prvního žalovaného č.j. 23341/2014/ODR ze dne 12.8.2014, č.j. 23387/2014/ODR ze dne 13.8.2014 a č.j. 34284/2014/ODR ze dne 16.12.2014_ a proti rozhodnutím druhého žalovaného ze dne 29.1.2014 č.j. MPSV-UM/409/14/4S-MSK, sp. zn. SZ/51/2014/4S-MSK, ze dne 29.1.2014 č.j. MPSV-UM/410/14/4S-MSK, sp. zn. SZ/52/2014/4S-MSK, ze dne 1.12.2014 č.j. MPSV-UM/22127/14/4S-MSK, sp. zn. SZ/2764/2014/4S-MSK a ze dne 1.12.2014 č.j. MPSV-UM/22166/14/4S-MSK, sp. zn. SZ/2765/2014/4S-MSK, **o dávky pomoci v hmotné nouzi - doplatku na bydlení a příspěvku na živobytí,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e** v části směřující proti rozhodnutím prvního žalovaného č.j. 23341/2014/ODR ze dne 12.8.2014, č.j. 23387/2014/ODR ze dne 13.8.2014 a č.j. 34284/2014/ODR ze dne 16.12.2014_ a druhého žalovaného ze dne 29.1.2014 č.j. MPSV-UM/409/14/4S-MSK, sp. zn. SZ/51/2014/4S-MSK a ze dne 29.1.2014 č.j. MPSV-UM/410/14/4S-MSK, sp. zn. SZ/52/2014/4S-MSK **o d m í t á .**

- II. V části směřující proti rozhodnutím druhého žalovaného ze dne 1.12.2014 č.j. MPSV-UM/22127/14/4S-MSK, sp. zn. SZ/2764/2014/4S-MSK a ze dne 1.12.2014 č.j. MPSV-UM/22166/14/4S-MSK, sp. zn. SZ/2765/2014/4S-MSK **s e žaloba z a m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 7.1.2015 se žalobce domáhal zrušení všech rozhodnutí obou žalovaných správních orgánů. Současně žádal o zrušení zákona o životním minimu § 4 odst. 1. Uvedl, že pracovníci žalované na něm páchají trestnou činnost, odmítají mu vyplácet sociální dávky, k čemuž zneužívají zákona č. 110/2006 Sb., § 4 odst. 1 o životním minimu. Jeho žena dříve tyto dávky vyřizovala, avšak žalovaná jí nutila, aby udávala výdělek staršího syna, ovšem na její sdělení, že syn musí vrátit 5.000,- Kč měsíčně, jí sdělili, že je to nezajímá „a podle nich z 9.000,- Kč, ze kterých zaplatil 5.000,- Kč, čili je neměl, počítali toto, že je má a že má nárok na 2.830,- Kč“. Uvedené je v rozporu s Ústavou, podle které nikomu nesmí být bráněno v tom, aby poctivě vydělával. Žalobce dodal, že má právo na tuto žalobu, přestože jsou některá rozhodnutí starší dvou měsíců. V poučení Ministerstva práce a sociálních věcí nic o možnosti podat žalobu není uvedeno.

Druhý žalovaný navrhoval odmítnutí žaloby v části směřující proti jeho rozhodnutím ze dne 29.1.2014 a v části směřující proti rozhodnutím ze dne 1.12.2014 navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Pakliže žalobce napadl žalobou shora uvedená prvoinstanční rozhodnutí Úřadu práce České republiky, krajské pobočky v Ostravě, kontaktní pracoviště Odry, navrhoval druhý žalovaný i v této části žalobu odmítnout pro její nepřipustnost.

Krajský soud vycházel ze žalobu napadených rozhodnutí žalovaných a připojených správních spisů Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Ostravě, jakož i správních spisů druhého žalovaného a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě vycházel krajský soud z ust. § 65 a násl. s.ř.s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného.

Z obsahu správních spisů žalovaného i správního orgánu I. stupně krajský soud zjistil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 29.1.2014 č.j. MPSV-UM/409/14/4S-MSK, sp. zn. SZ/51/2014/4S-MSK bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Ostravě, kterým žalobci nebyla přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí. Toto rozhodnutí žalobce převzal oproti vlastnoručnímu podpisu dne 11.2.2014. Rozhodnutím ze dne 29.1.2014 č.j. 29.2014 č.j. MPSV-UM/410/14/4S-MSK, sp. zn. SZ/52/2014/4S-MSK žalovaný potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Ostravě, kterým nebyla žalobci přiznána dávka pomoci

v hmotné nouzi doplatek na bydlení. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno oproti vlastnoručnímu podpisu na doručence dne 11.2.2014.

Podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle odst. 4 téhož ustanovení lhůtu pro podání žaloby nelze prominout.

Podle ust. § 40 odst. 2 s.ř.s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

V daném případě byla žalobou napadená rozhodnutí uvedená v předchozím odstavci žalobci prokazatelně doručena dne 11.2.2014 a lhůta k podání žalob proti těmto rozhodnutím skončila dnem 11.4.2014.

Žaloba proti těmto rozhodnutím byla žalobcem podána na poště ve V. dne 6.1.2015, tedy po marném uplynutí lhůty k podání žaloby, přičemž tuto lhůtu, jak shora uvedeno, nelze prominout.

Krajský soud proto žalobu žalobce v části směřující proti těmto rozhodnutím jako opožděně podanou odmítl podle ust. § 46 odst. 1, písm. b) s.ř.s. Krajský soud neshledal jako důvodnou žalobní námitku žalobce, že jej v napadených rozhodnutích žalovaný nepoučil o možnosti podání žaloby proti nim. Žalobce v těchto rozhodnutích byl řádně poučen, že proti nim nejsou přípustná další odvolání s odkazem na ust. § 91 odst. 1 správního řádu; žádné zákonné ustanovení však žalovanému, jakožto odvolacímu orgánu neukládá povinnost poučit účastníka řízení o možnosti podání správní žaloby. K uvedenému krajský soud podotýká, že shodného názoru je i Nejvyšší správní soud, podle něhož správní orgány nejsou povinny v rozhodnutí uvést poučení, že lze napadnout žalobou u správního soudu a v jaké lhůtě; uvedený závěr ostatně koresponduje i zákonné úpravě v § 68 odst. 5 správního řádu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 22.10.2003 č.j. 7Ads 42/2003-25 publikovaný pod č. 297/2004 Sb. NSS a ze dne 26.6.2008 č.j. 8Afs 47/2007-90).

Pokud žalobce svou žalobu napadl i rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Ostravě, kontaktní pracoviště Odry, č.j. 23341/2014/ODR ze dne 12.8.2014, č.j. 23387/2014/ODR ze dne 13.8.2014 a č.j. 34284/2014/ODR ze dne 16.12.2014 je nutno především konstatovat, že se jedná o prvoinstanční správní rozhodnutí, které nemají vůbec nic společného s napadenými rozhodnutími žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, která žalobce napadl touto žalobou. Jedná se tedy o prvoinstanční rozhodnutí proti nimž je návrh (žaloba) nepřípustná, neboť pod sp. zn. 18Ad 80/2014 byla projednávána žaloba žalobce proti rozhodnutím žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ČR ze dne 23.10.2014 č.j. MPSV-UM/18852/14/4S-MSK, sp. zn. SZ/5236/2014/4S-MSK, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Ostravě ze dne 13.8.2014 č.j. 23387/2014/ODR a ze dne 24.4.2014 č.j. MPSV-UM/18853/14/4S-MSK, sp. zn. SZ/2357/2014/4S-MSK, jímž bylo rovněž zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Ostravě ze dne 12.8.2014 č.j. 23341/2014/ODR, kterým žalobci nebyl přiznán příspěvek na živobytí. V uvedené právní věci byla žaloba proti těmto

rozhodnutím zamítnuta a rozsudek krajského soudu nabyt právní moci dne 30.9.2015. Kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28.1.2016 č.j. 9Ads 265/2015-13 zamítnuta.

Z dalšího spisu zdejšího soudu sp. zn. 20Ad 26/2015 bylo zjištěno, že v této právní věci probíhalo řízení ve věci žaloby žalobce proti rozhodnutí žalovaného MPSV ČR ze dne 6.2.2015 sp. zn. SZ/256/2015/4S-MSK, č.j. MPSV-UM/3373/15/4S-MSK, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Ostravě ze dne 16.12.2014, č.j. 34284/2014/ODR, jímž žalobci nebyla přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí. Rozsudkem ze dne 2.3.2016 č.j. 20Ad 26/2015-40 byla tato žaloba zamítnuta.

Ze shora uvedeného je tedy nepochybné, že kromě toho, že nyní podaná žaloba směřující proti prvoinstančním správním rozhodnutím je nepřipustná (ust. § 68 písm. a/ s.ř.s.), bylo mimo jiné o těchto rozhodnutích již rozhodováno v rámci žalobcem uplatněných žalob proti rozhodnutím druhého žalovaného, jakožto odvolacího orgánu a i z tohoto důvodu musela být v této části žaloba žalobce odmítnuta podle ust. § 46 odst. 1, písm. a) s.ř.s.

Rozhodnutím druhého žalovaného ze dne 1.12.2014 č.j. MPSV-UM/22127/14/4S-MSK, sp. zn. SZ/2764/2014/4S-MSK bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Ostravě ze dne 7.10.2014 č.j. 27930/2014/ODR, jímž žalobci nebyla přiznána dávka příspěvek na živobytí. Rozhodnutím ze dne 1.12.2014 č.j. MPSV-UM/22166/14/4S-MSK, sp. zn. SZ/2765/2014/4S-MSK druhý žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Ostravě ze dne 7.10.2014 č.j. 27931/2014/ODR, jímž nebyla žalobci přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi doplatek na bydlení. Proti těmto rozhodnutím byla žalobcem žaloba uplatněna včas (žalobce ji na poště prokazatelně podal dne 6.1.2015). Ohledně těchto rozhodnutí krajský soud z obsahu správních spisů správního orgánu I. stupně zjistil, že správní orgán I. stupně měl z databáze centrální evidence obyvatel ověřeno, že na adrese trvalého bydliště žalobce mají hlášený trvalý pobyt jeho syn R. K. a dcera J. K. Obsahem správního spisu je výzva adresovaná žalobci (žalobce ji prokazatelně převzal dne 7.7.2014), podle které měl žalobce doložit doklad prokazující společné užívání domácnosti, resp. doklad o výši měsíčních příjmů a prohlášení o majetkových a sociálních poměrech jmenovaných dětí, včetně dokladu o výši měsíčního příjmu syna R. K. a dokladu o užíváním bytu k datu 1.5.2014. Z obsahu správního spisu je ovšem nepochybné, že na tuto výzvu žalobce nereagoval a tedy nedoložil potřebné podklady k posouzení nároku na výše uvedené dávky pomoci v hmotné nouzi. Z obsahu správních spisů správního orgánu I. stupně krajský soud zjistil, že žalobce podal žádost o doplatek na bydlení dne 18.6.2014 a žádost o příspěvek na živobytí téhož dne. V těchto žádostech uvedl jako společně posuzované osoby svou manželku I. K. a syna J. K. Dne 25.6.2014 vydal Úřad práce ČR, krajská pobočka v Ostravě, kontaktní pracoviště Odry ve věci obou žádostí výzvy, které žalobce prokazatelně převzal dne 7.7.2014. V těchto výzvách se mu ukládá, aby doplnil a doložil k žádosti o dávku doplatek na bydlení a dávku příspěvek na živobytí chybějící údaje ohledně zjištěné skutečnosti, že v rodinném domě na adrese V. 185 má trvalý pobyt jeho syn R. K. a dcera J.K. Žalobce měl tyto osoby doplnit i v případě, že s ním společně byt neužívají a v případě, kdyby se žalobcem tyto dvě osoby ve společné

domácnosti nežily, měl o tom doložit doklad prokazující tuto skutečnost; v případě, že žijí s ním ve společné domácnosti, měl doložit jejich pracovní smlouvu, doklad o výši měsíčních příjmů nebo potvrzení o registraci v evidenci uchazečů o zaměstnání a vyplněné prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech. Dále měl žalobce doložit výši svého měsíčního příjmu a měsíčního příjmu syna J. Ve výzvách se uvádí, že žalobce byl povinen požadované skutečnosti doložit do 8 dnů ode dne oznámení výzvy. V obou výzvách byl zároveň poučen, že pokud povinnosti v ní stanovené nesplní, může mu být podle § 49 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi, dávka nepřiznána. Ve správním spise správního orgánu I. stupně je dále dokladováno, že žalobce byl vyrozuměn s možností vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čehož nevyužil. Na to Úřad práce ČR, krajská pobočka v Ostravě vydal rozhodnutí dne 7.10.2014, kterými požadované dávky pomoci v hmotné nouzi žalobci nepřiznal. Správní spis obsahuje také odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí, o kterém rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

Ustanovení § 49 zákona č. 111/2006 Sb. o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, zakotvuje povinnosti a odpovědnost žadatele, příjemce dávky a osoby společně posuzované. Podle odst. 1 písm. a) tohoto ustanovení jsou žadatel o dávku, příjemce i společně posuzované osoby povinni osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, na její výši nebo výplatu a na výzvu se osobně dostavit k příslušnému orgánu pomoci v hmotné nouzi, nebrání-li tomu těžko překonatelné překážky, zejména zdravotní stav. Podle odst. 5 téhož ustanovení nesplní-li osoba uvedená v odst. 1 až 4 ve lhůtě stanovené příslušným orgánem povinnosti v odst. 1 až 4, může být po předchozím upozornění žádost o dávku zamítnuta, výplata dávky zastavena, nebo dávka odejmuta.

V daném případě Úřad práce ČR žalobce prokazatelně vyzval k doložení skutečností a dokladů rozhodných pro nárok na dávky pomoci v hmotné nouzi doplatek na bydlení a příspěvek na živobytí. Žalobce však na výzvy nereagoval a správnímu orgánu I. stupně požadované skutečnosti neosvědčil. Za této situace správní orgán I. stupně nepochybil, když dávky pomoci v hmotné nouzi doplatek na bydlení a příspěvek na živobytí žalobci nepřiznal a nepochybil ani žalovaný, který odvolání žalobce zamítl. Se zřetelem ke shora uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu žalobce v této části zamítl, přičemž rozhodl v této věci bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovaný toto právo ze zákona nemá (ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 5. dubna 2016

JUDr. Petr Indráček
samosoudce